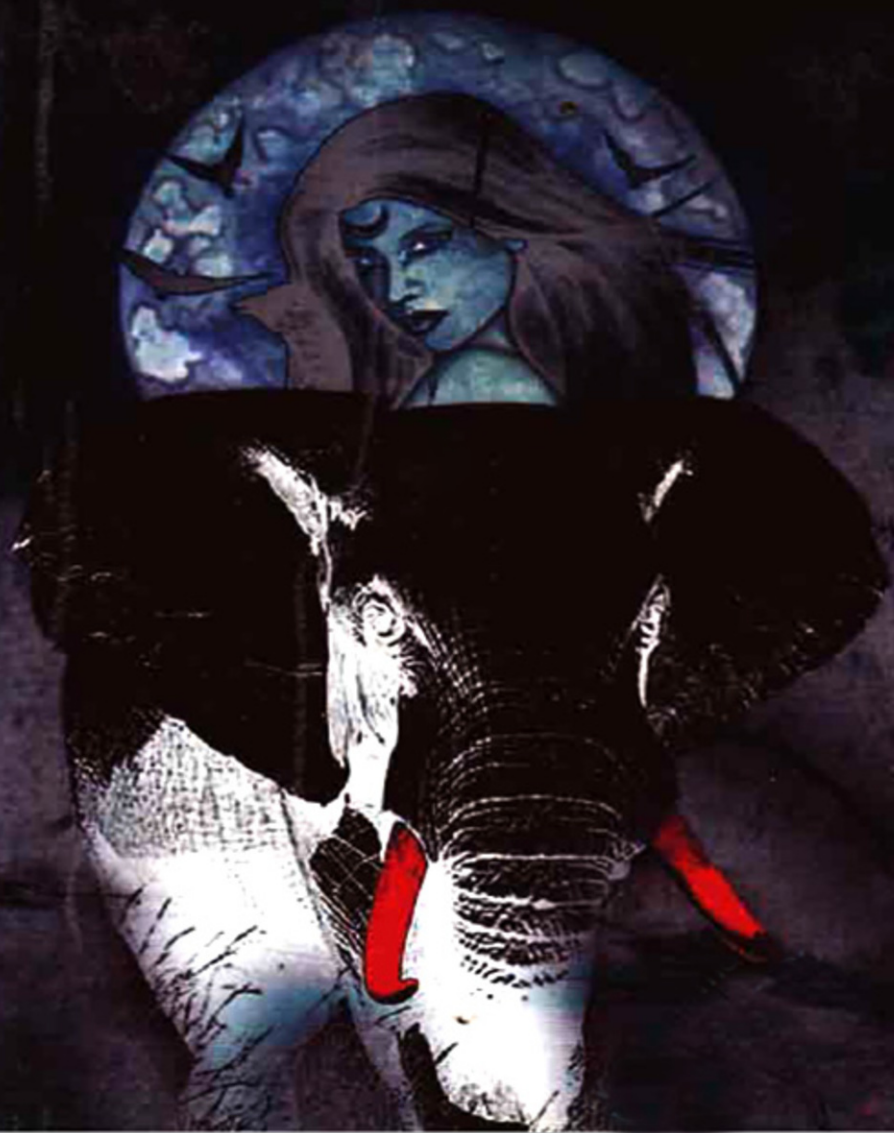

သတိုးတောင်

စွယ်စုံဆင်ရိုင်း

နိဒါန်း

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီအချိန်က ပဲခူးရိုးမ၏ အရှေ့ခြမ်းရော၊ အနောက်ခြမ်းမှာ ပါ မုဆိုး စံပီးဆိုသူကို မသိသူဟူ၍ မရှိ၊ မုဆိုးစံပီးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်မျှရှိပြီး ကရင် လူမျိုးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် ကျစ်လျစ်သန်စွမ်းပြီး လျင်မြန်ဖျတ်လတ် လွန်းသည့် မုဆိုးစံပီးမှာ အတည်အကျ နေထိုင်ရာဟူ၍ မရှိပဲ ရိုးမတောကြီးအနီးမှ ရွာနီးချုပ်စပ် ရွာများ တွင် သူပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရသမျှ တောကောင်တို့ ကို လှည့်လည်ရောင်းကာ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ပြုသူဖြစ်လေသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ စံပီးမှာ ရိုးမတောကြီးအစပ်ရှိ ဖဒိုရွာမှ သစ်ထုတ်လုပ် ရေးဆင်ဝိုင်းများ တွင် လည်း ဆယ်ရက်တစ်ပတ်ဆိုသလို ပါလာသမျှ သားကောင်တွေကို ရောင်းချရင်း ပျော်သလောက် နေထိုင်လေ့ရှိရာ ဆင်စခန်းမှ ဆင်ခေါင်း၊ ဆင်ဦးစီးတို့ နှင့်သာမက လက်အောက်ဝန်ထမ်းဖြစ်သူ ‘ဆင်ကိုင်း’တို့ နှင့်ပါ ရင်းနှီးခင်မင် လာလေသည်။ ။

လူပုံက စကားနည်းသလောက် တောကျွမ်းခြင်း၊ တောကောင်အကြောင်း နားလည်ခြင်း၊ သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်ခြင်းတို့ကြောင့် သူ့ကို ဖဒိုရွာမှ ဆင်ဦးစီးတွေက ရိုးမတောကြီးအတွင်း ဆင်ကောက်သွားတိုင်း သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ ၏ ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ရန် အားကိုးတကြီးနှင့် ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ ။

အခုလည်း စံပီးတစ်ယောက် ရိုးမတောကြီးအတွင်းသို့ လက်စွဲတော်
တူမီးသေနတ်ကြီးကို ထမ်းပြီး သားကောင်ပစ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည် မှာ
တစ်ရက်နှစ်ရက်ပင် ရှိနေပြီဖြစ်သည် ။ သို့သော် စံပီး အတွက် သား
ကောင်ကြီးကြီးမားမားက ယခုအချိန်ထိ ဟုတ်တိပတ်တိ မရသေး။ ဒေါ
င်းနှင့် တောကြက်တွေဟာ ဟိုနေရာ ဖျတ်ခနဲ ဒီနေရာ ဖျတ်ခနဲ တွေ့နေ
ရသည် ။ တကယ်တော့ စံပီးအဖို့ ဂျီ၊ ဆတ်၊ ပြောင် တို့လို
သားကောင်ကြီးမျိုးရပါမှ သူ့အတွက် တွက်ခြေကိုက်မည်ဖြစ်ရာ
အချိန်ဖြုန်း မနေတော့ဘဲ ပဲခူးရိုးမပေါ်မှ ကညင်ပင်ကြီးများ ၊ သစ်အယ်
ပင်များ နှင့် ဝါးတောကြီးများ အတွင်းသို့ တောတိုးဝင်ရောက်လေတော့
သည် ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်က ညနေလေးနာရီခန့် ဖြစ်လာ၏။ စံပီးအ
ဖို့ ဒီရိုးမတောကြီးအတွင်း မနားမနေ လျှောက်လာခဲ့ရ၍ ခြေတွေက
ညောင်းလည်း ညောင်း၊ ပင်လည်း အတော်ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်းပ
င်မြင့်မြင့်များ ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ် ပေါက်နေသည့် လျှိုကြီးတစ်ခု အတွင်း
သို့ စိုက်ဆင်းသွားလိုက်သည် ။ ထိုနေရာမှာ အနည်းငယ် မတ်စောက်
စောက်ဖြစ်နေပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပေါများ သည် ဖြစ်လေရာ
စံပီးမှာ သတိဖြင့် ဆင်းနေရသည် ။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သားကောင်များ အစာရှာထွက်သည့်အချိန် ဖြစ်နေ
လေရာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးအချိန်မှန်း သိလိုက်ရသည် ။

‘ခွပ် . . . ခွပ် . . . ခွပ်’

စံပီး လျှိုကြီးအတွင်းသို့ ဆင်း လာပြီး မကြာမီပင် ဂုံးပင်မှ ဂုံးသီးများ
ကို တခွပ်ခွပ် ကိုက်ဝါးနေသော ဂျီတစ်ကောင်ကို လှမ်းတွေ့ရပေသည် ။
ဂျီက အစာမဲနေသဖြင့် စံပီး လျှိုကြီးအတွင်း နင်းလျှောက်လာသော အ

သံဃလံကို ကြားမိပုံမပေါ်ချေ။

စံပီးမှာ အသံမမြည်အောင် ဂရုစိုက်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဂျီနှင့်နီးကပ်အောင် သွားလိုက်၏။ ဂုံးသီးများကို ကိုက်ဝါးစားနေသော ဂျီမှာ လည်း စံပီးနှင့် ဆယ့်ငါးကိုက်သာသာလောက်ပင် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည် ။ ထို့နောက် စံပီးက နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် ခြေသံလုံလုံဖြင့် ချဉ်းကပ်သွားပြီး ပခုံးပေါ်မှ ယမ်းထိုးပြီးသား တူမီးသေနတ်ကို အသင့်အနေအထားနှင့် ချိန်ရွယ်လိုက်သည် ။

ယခင်ကဆိုလျှင် စံပီးမှာ သားကောင်များကို ပစ်ခတ်ရာတွင် တုံးခနဲလဲသွားမည့် ချက်ကောင်းကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး ချိန်ရွယ်ပစ်ခဲ့ပြီး တခြားဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့။ ယခုတော့ စံပီး၏ စီးပွားရေးမျက်စိတွေက ဆင်သမားတွေနှင့် ပေါင်းမိပြီးကာမှ အတော်လေးပင် မျက်စိပွင့် နားပွင့် ဖြစ်လာရာ သူ့ပစ်ကွင်းထဲမှ ဂျီကို အရေလည်း မပျက်စီးစေလို၊ အသားလည်း ကျည်ဆံနောက်သို့ များများ စားစား ပါမသွားစေလိုသဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ရွေးပြီး ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကလစ် . . . ”

တူမီးမှ မောင်းတံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲတင်လိုက်ပြီး ဂုံးသီးတွေကို ပါးစပ်ဖြင့်ဟပ်ကာ ကောက်ယူလိုက်၊ လည်ကို စင်းပြီး တခွပ်ခွပ်ဝါးလိုက်လုပ်နေသော ဂျီ၏ ဦးခေါင်းကို သေချာချိန်ရွယ်လိုက်သည် ။

“ဒိန်း . . . ”

တူမီးသေနတ်မှ ဒိန်းကနဲ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ ဂျီမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဘိုင်းကနဲ ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို ပစ်ကျသွားကာ အကြောများ ဆွဲနေတော့သည် ။

ချက်ချင်းဆိုသလို စံပီးမှာ လဲကျနေသော ဂျီရိုရာသို့ ပြေးသွားပြီး ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် ညာဘက်ခြေထောက် ခူးကောက်ကွေး အထက်နားမှ အရေပြားကို ထိုးဖောက်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဘယ်ဘက်လက်၏ ခွာဆစ်အထက်နားမှ အရေပြားကိုလည်း ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးဖောက်လိုက်ပြန်သည်။ ။ ထိုအပေါက်အတွင်းသို့ လက်သန်းခန့် တုတ်သော တစ်မိုက်သာသာ သစ်ကိုင်းကလေး တစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ပြီး သွင်းလိုက်၏။

ခြေနှင့်လက်တို့ ကို တုတ်ချည်ပြီးနောက် စံပီးမှာ ဂျီကိုဆွဲလာလျက် အနီးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ သစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်လိုက်ပြီးကာမှ သူ့အတွေးတွေက ဖဒိုရွာမှ မယ်ခွေ့ကို သတိရမိသွား၏။

“အသားကောင်းကောင်း လေး၊ တစ်တွဲလောက်ကိုတော့ မယ်ခွေ့တို့ အိမ်အတွက် ဖယ်ထားရမယ်၊ နောက်ပြီး ဒီ ဂျီအရေရောင်းပြီးရင် သူ့အတွက် ရှန်တဘက်ကလေး တစ်ထည်နဲ့ ပုလဲနားကပ်လေး တစ်ရံတော့ ဝယ်ပေးလို့ ရတန်ကောင်းပါရဲ့...”

ကိုစံပီးမှာ လူရိုး၊ လူအတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမက သဘောမနောကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် ဖဒိုရွာမှ မိန်းမကြီးတွေ အားလုံးလိုလိုက သူ့ကို အလေးပေးဆက်ဆံကြသည်။ ။ ထိုအထဲမှ မလွတ်မလပ်သူ အိမ်ထောင်သည် ကပင် ကိုစံပီးကို ထိကပါးရိကပါးနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံလာကြသည်။ ။ အခုလည်း ကိုစံပီးတစ်ယောက် မယ်ခွေ့ဆိုသည့် လင်ရှိမယားတစ်ယောက်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း မလွတ်မကင်း ဖြစ်လာခဲ့သည် မှာ နှစ်မိုးသုံးမိုးပင် မကတော့။ ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ကိုစံပီးတစ်ယောက် ဖဒိုဆင်စခန်းကို အသွားအလာ ပိုပြီးစိတ်လာသည်။ ။ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ဈေးကောင်းရမည့် တောကောင်တို့ ကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး ပစ်ခတ် လာလေသည်။ ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင်တော့ စံပီးဘဝမှာ မုဆိုးအလုပ်လုပ်နေရုံမက ကံငါးပါးစလုံး ကျူး

လွန်နေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် . . . ထင်းဝါးများ ထူထပ်စွာပေါက်နေသည့် တောကြီးဖက်ဆီမှ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဝါးချိုးသံများ သာမက ဝါးရွက် တွေကို ဆွဲချနေသည့်အသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ။

“ဟင် . . . ဒါ ဝါးတောထဲက ဝါးချိုးသံတွေပဲ၊ မဟုတ်မှ လွဲရော . . . ဖ ဒိုဆင်ဝိုင်းထဲက ဆင်တွေပဲ ဖြစ်မယ်”

ထိုအသံများကို စံပီး နားစိုက်ထောင်နေစဉ်မှာ ပင် . . .

“ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဝရော . . . ရှော”

ဟူသော အသံများ သာမက ဝါးကိုင်းများကို ဆွဲချသံတွေပါ ကြား လာရသည်။ ။ ထိုအသံများ နှင့် အတူ စံပီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ ပင် ထွက်လာ၏။

“ဆင်မှ ဆင်အစစ်ပဲ၊ ဖဒိုဝိုင်းက ဆင်တွေ ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီအပြင့် ရိုးမတောထဲက ဆင်ရိုင်းအုပ် ဆိုရင်တော့ သတိထားမှ ဖြစ်မယ် ၊ ဒီကောင်တွေက ဉာဏ်သိပ်များ တယ်၊ ရက်စက်တတ်တယ်”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ စံပီးမှာ အသံတွေကြားရာ ထင်းဝါးတောကြီး ရှိ ရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ ။ ထို့နောက် စံပီးက မြေပြင် ပြောင်ပြောင်ပေါ်မှာ မြက်အဖျားကလေးများကို လက်နှင့်ဆုပ် ကာ ဆွဲဖြတ်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ တအားမြှောက်ပစ်လိုက်၏။ မြက်ဖျားက လေးများက လျှိုမြှောင်အစပ်မှ ထင်းဝါးတောကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း လွင့်၍ သွားလေသည်။ ။

ထိုအခါမှ ပင် လေမှာ အထက်သို့ သာယာညှင်းပျောင်းပြီး မသိမသာ လေး တိုက်နေမှန်း သိရလေသည်။ ။ လေက အဆင်ပြေနေသဖြင့်

စံ ပီးမ္မာ ဆင်အုပ်များ ရှိရာ ဝါးတောဆီသို့ စိတ်ချလက်ချပင် ချဉ်းကပ်သွားနိုင်လေသည်။ ။

စံပီး ထင်းဝါးတောကြီးအစပ်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ . . .

“ကျွံ . . . ကျွံ . . . အိုင် . . . အိုင် . . . ဝေါ”

“ဘုန်း . . .”

ဟူသော အသံတွေကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ။ ထိုအသံများ ကြားရာ နေရာမှ ဝါးရံပင်မြင့်မြင့်ကြီးများ ၏ အကိုင်းအဖျားများမှာ လည်း လေ တိုက်သကဲ့သို့ ယိုင်၍ တုန်၍ လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ။ ထိုအချိန်အထိ အ ကောင်အထည်ကို မမြင်ရသေးသော စံပီးမှာ ဆင်အကောင်ရေ မည်၍ မည်မျှ ရှိသည် ကိုလည်း သူ၏ မုဆိုးအတွေ့အကြုံ အရ ခန့်မှန်းပြီးဖြစ် လေသည်။ ။ သူစောစောက ကြားလိုက်ရသော အသံများမှာ လည်း ထိုဆင် အုပ်ကြီးအတွင်းမှ ဆင်ပေါက်စလေးတစ်ကောင်၏ အသံဖြစ်မှန်း တွက်ဆကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ။

“ဒီဆင်အုပ်စုဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ဖဒိုကဆင်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာ ပဲပြောပြော ဆင်ဝိုင်းထဲက ဆင်တွေဆိုရင် အနည်းဆုံးတော့ ခလောက် သံကြားရမှာ ပဲ၊ ဆင်အုပ်ထဲမှာ လည်း ဆင်ပေါက်စ တစ်ကောင်စ နှစ် ကောင်စ ပါမှာ သေချာတယ်။ စောစောက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံက စွယ်စုံဆင်ကြီး ကို သွားစတဲ့ ဆင်ပေါက်တစ်ကောင်ကို စွယ်စုံဆင်ကြီးက မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး နှာမောင်းနဲ့ ရိုက်လိုက်တဲ့ အသံပဲ . . .”

ထိုအတွေးများ နှင့်အတူ စံပီးမှာ ဝါးရံပင်များ ၏ ခြေရင်းတွင် အ ကာအကွယ်ပြုရင်း တူမီးသေနတ်ပြောင်းအတွင်းသို့ အသင့်ထုပ်ပိုးလာ သော လွယ်အိတ်ထဲမှ ယမ်းများကို လောင်းထည့်လိုက်၏။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ယမ်းများကို လောင်းထည့်ပြီးသောအခါ တူမီးသေနတ်ပြောင်း

ကို အပေါ်သို့ ထောင်ကာ သေနတ်ဒင်ကို မြေကြီးနှင့် သုံးလေချက် ဆောင့်လိုက်သည်။ ။

ပြောင်းအတွင်း ထည့်လိုက်သော ယမ်းများ အတော်ကလေးပင် သိပ်သည်းပြီး ညီညာသွားသောအခါ ပြောင်းဝမှ နေ၍ သံချောင်းရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်ပြီး ယမ်းကို ပြန်စမ်း ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

စံဝီး၏ တူမီးသေနတ်ထဲတွင် တော့ ယမ်းက လက်လေးလုံးသာသာပင် ရှိနေသေးသည်။ ။ ထို့နောက် ဆင်တစ်ကောင်ကို ပစ်ရန် လုံလောက်နိုင်မည့် ယမ်းမာ လက်တစ်မိုက်ခန့်ကို မှန်းပြီး ထပ်ဖြည့်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ။

ယမ်းလောင်းထည့်ပြီးသောအခါ စံဝီးမှာ သူ့လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဖျင်အင်္ကျီစုတ်ကို ဆွဲဆုတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဝါးစာလုံးကာ ပြောင်းအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သံချောင်းရှည်ဖြင့် အချက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့် ဆောင့်ပြန်သည်။ ။

အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုကာမှ ဆင်ကိုထိမှန်လျှင် သေစေနိုင်လောက်သည့် ဆောက်သွားတစ်ချောင်းကို ပြောင်းဝမှ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ။

“ဘာပဲပြောပြော ဒီဆင်အုပ်ထဲက စွယ်စုံဆင်တစ်ကောင်လောက် ရလိုက်ရင် ငါ့အဖို့ မျိုးမျိုး မြက်မြက်ကလေး ရမှာ ပဲ၊ နောက်ပြီး ဆင်သားဖျက်ပြီး ဖဒိုနားက တောင်ပေါ်ဆယ့်လေးရွာမှာ လှည့်ရောင်းလိုက်ရရင် ငါ့အတွက် လာမယ့် တစ်မိုးတော့ အေးအေးလူလူ နေလို့ ရမှာ ပဲ”

စံဝီးမှာ သူ၏ တူမီးသေနတ်အတွင်းသို့ ယမ်းမှုန့်နှင့် ဆောက်သွားတစ်လက်ကို ထည့်ပြီး သောအခါ အင်္ကျီစုတ် လက်တစ်ဝါးစာလုံးပြီး ပြောင်းအတွင်းသို့ နောက်ဆုံးအဆင့် ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အပေါ်မှ နေ၍ သံချောင်းရှည်နှင့် ဆောင့်ချလိုက်ပြန်သည်။ ။

ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးသွားသောအခါ စံပီးမှာ အသံဗလံတွေ ကြားနေရသော ထင်းဝါးတောကြီး ဖက်ဆီသို့ နားစိုက်ထောင်နေကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိပြီး အားရပါးရပင် နှစ်ဖွာ သုံးဖွာ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ...

“ဖြောင်း ... ဝရော ... ဖျော ... ဖျော ... ”

ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ ဝါးရံပင်များ အကွယ်မှ တိုးထွက်လာသော စွယ်စုံဆင်ကြီး၏ ဦးခေါင်းကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။

“ဟင် ... နည်းနည်းနောနောကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး ”

စံပီးနှင့် ထိုစွယ်စုံဆင်ကြီးမှာ ကိုက်ငါးဆယ်သာသာလောက် ကွာဝေးနေပြီး စံပီးအနီးမှ ဝါးရံပင်ကြီးက ကွယ်နေသဖြင့် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မြင်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပေ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ စံပီး၏ မျက်လုံးတွေက အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ အလွယ်တကူ ပြေးတက်နိုင်ရန် သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီး များ နှင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ပြည့်နှက်နေသော တောင်ကမ်းပါးကြီးကိုလည်း ကြိုတင်ပြီး ကြည့်ထားမိ၏။

စံပီး လှမ်းမြင်နေရသော စွယ်စုံဆင်ကြီး၏ ဝင်းဝါနေသော အစွယ်ကြီးများမှာ ပေါင်ဖျားသာသာရှိပြီး အရှည်က နှစ်တောင်ခန့် ရှိလေသည်။ ။ ပိုပြီးထူးခြားသည် က ဝင်းဝါနေသော အစွယ်ကြီး၏ အဖျားနှစ်ခု၏ ထိပ်ပိုင်းများမှာ အနီရောင်သန်းနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ဖြောင်း ... ဝရော ... ရော ... ရှော ”

ထိုအချိန်မှာ ပင် စွယ်စုံဆင်ကြီးက ဝါးလုံးကို ဆွဲချိုးလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ထို့နောက် နှာမောင်းနှင့် ရစ်ကာ ဝါးရွက်တွေကို

တပြီးပြီးနှင့် ဆွဲယူနေပြန်သည်။ ။

ဆင်များမှာ မျက်လုံးအမြင်အား မကောင်းသော်လည်း နားပါးပြီး အနံ့ခံနိုင်စွမ်းမှာ အခြားသတ္တဝါများ ထက်ပင် ပိုပြီးသာသည် ဟု ပင် ပြောရမည်။ ဒါပေမယ့် အခုလို အစားကို အသဲအမဲ အာရုံစိုက်နေချိန်တွင် တော့ အနံ့ခံနိုင်သည့် အာရုံကော တဖြောင်းဖြောင်း တဝေါဝေါ ဆူညံနေသည့် အသံဗလံတွေကြောင့် စံပီးကို ဘယ်လိုမှ အာရုံစိုက်မိမှာ မဟုတ်ချေ။

ထို့နောက် စံပီးမှာ လက်ထဲတွင် တူမီးသေနတ်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း စွယ်စုံဆင်ကြီးနှင့် နီးနိုင်သမျှနီးအောင် တိုးကပ်သွားရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်သာသာ အကွာသို့ပင် ရောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့ တိုးကပ်သွားတိုင်းမှာ လည်း စံပီး၏ မျက်လုံးတွေက စွယ်စုံဆင်ကြီးထံမှ တစ်ချက်ကလေးမှ ပင် မခွာ . . ။

အခုအချိန်အထိ စံပီး မြင်နေရသော မြင်ကွင်းထဲတွင် စွယ်စုံဆင်ကြီး တစ်ကောင်မှ လွဲပြီး တခြားဘယ်ဆင်ကိုမှ မတွေ့ရ။

“ဟင် ... စောစောက တကျီကျီနဲ့ အော်နေကြတဲ့ အခြားဆင်တွေလည်း ရှိမနေပါလား၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့တွက်ကိန်း လွဲပြီထင်ပါရဲ့ ”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ စွယ်စုံဆင်ကြီး၏ အနီးဝန်းကျင်မှ ဝါးတောထဲသို့ သေချာအောင် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။ ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် တော့ စွယ်စုံဆင်ကြီး တစ်ကောင်မှ လွဲပြီး တခြားဘယ်ဆင်ကိုမှ မတွေ့ရ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် စောစောက ဝါးလုံးတွေကို တဖြောင်းဖြောင်း ဆွဲချနေသော စွယ်စုံဆင်ကြီးမှာ စံပီးကို ကျောပေးပြီး မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

စံပီး မြင်နေရသော စွယ်စုံဆင်ကြီး၏ တင်ပါးကြီးပေါ်တွင် သစ်တောကြိုးဝိုင်းများမှ နိုင်ငံပိုင်ဆင်အဖြစ် ခတ်နှိပ်ထားသော တံဆိပ်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ထိုဆင်ကြီးမှာ ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ဖြစ်နေမှန်း ပိုပြီးသေချာသွားသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ဆင်ကြီး၏ နားရွက်ဖျားများမှ တဖတ်ဖတ် လှုပ်ခတ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို အာရုံစိုက်မိသွားသလို ငြိမ်သက်ပြီး နားထောင်နေလေသည်။ ။

“ဟင် . . . ငါ ဒီနားကိုရောက်နေတာ ဒီကောင်ကြီး ရိပ်မိသွားပြီထင်တယ်”

စံပီးမှာ အသက်ပင်မရှုနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီး ဝါးရုံပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ပြုကာ လက်ထဲမှ တူမီးသေနတ်ကို အသင့်အနေအထားနှင့် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ကျောပေးပြီးရပ်နေသော ဆင်ကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က အမိန့်ပေးစေခိုင်းလိုက်သလိုမျိုး နောက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်ကာ စံပီးရှိရာ ဝါးရုံဆီသို့ အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး ပြေးဝင် လာလေသည်။ ။

“ပူး . . . ဝေါင်း”

“ဖြောင်း . . . ဝုန်း”

သစ်ကိုင်းသစ်ခြောက်တွေကို တက်နင်းသံ၊ ဆင်ကြီး၏ မာန်ဖီပြီး အော်သံနှင့် မြေပြင်ကို နှာမောင်းနှင့်ရိုက်ကာ ရန်သူကို စိန်ခေါ်ပြီး ပြေးဝင်လာသည့် မောင်းအိုးခွဲသံတွေက တစ်ခဏအတွင်း ဆူညံသွားကာ ဖုန်လုံးတွေက မဲမှောင်ပြီး အလိပ်လိုက်တက်လာသည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ . . . စံပီး၏ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး အမှောင်အတိကျသွားသလို မှုန်ဝါးသွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တစ်ဟု နှ

ထိုးပြေးဝင်လာသော စွယ်စုံဆင်ကြီး၏ ဦးကင်းနှင့် ကျောပေါ်တွင် လူနီ နီနှစ်ယောက်တို့ စီးထားကြသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထို လူနီနီ နှစ်ယောက်မှာ လက်ထဲတွင် ချွန်းနှင့် လှံတံတို့ ကို ကိုင်ထားကာ စံပီးရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး စွယ်စုံဆင်ကြီးကို မောင်းသွင်းတိုက်ခိုက် ခိုင်းနေ၏။

“ဟင်”

စံပီးမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး၊ မကြုံဘူးသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကြက်သေပင် သေနေမိသည် ။ စွယ်စုံဆင်ကြီးပေါ်မှ ကွမ်းသွေးရောင်ကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး နီမြန်းနေသော လူနှစ်ယောက်မှာ လူသားစစ်စစ်ဟုပင် ပြောရခက်နေလေ၏။

တူမီးသေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်တွေကလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆုပ်ဖျစ်ညှစ်ထားသလို တောင့်တင်းနေ၏။

ထို့နောက် ရှိသမျှ အားအင်တွေကို ကြိုးစားဖျစ်ညှစ်ပြီး မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ချ လိုက်လေသည် ။

“ဒိန်း”

“ဖြောင်း . . . ဝုန်း”

“အား . . . ”

အရာရာကား မုဆိုးစံပီးအဖို့ နောက်ကျသွားပေပြီ။

စံပီး အကာအကွယ်ယူထားသည့် ဝါးရုံပင်များမှာ ဖွာလန်ကျပြီး အပိုင်းပိုင်း ကျိုးကျေကုန်သည် ။ သူ့လက်ထဲမှ တူမီးသေနတ်မှာ လည်း ယမ်းပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ လေးငါး ဆယ်ကိုက်အကွာသို့ လွင့်စင်ထွက်သွားသည် ။

စံပီးကတော့ ပြေးလွှားချိန်ပင် မရလိုက်ဘဲ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖွာ
လန်ကျဲနေသည့် ဝါးခြမ်းများကဲ့သို့ မြေပြင်မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့်
ပြားချပ်နေကာ လူရုပ်ပင် ဖမ်းမရအောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နင်းသတ်ခံ
လိုက်ရလေသည် ။

*